

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 17 2018, nummers 408 – 427 dinsdag 1 mei 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Bijstand	11
Sociale zekerheid overig	12
Bestuursrecht overig	13
Arbeidstijdenbesluit vervoer	13
Gezondheid	14
Wet gemeentelijke schuldhulpverlening	19
Vreemdelingenrecht	20
Regulier	20
Asiel	21
Richtlijnen en verordeningen	22
Vreemdelingenbewaring	22
Procesrecht	23

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 408

MK ABRS, 25-04-2018, 201802799/1/A2

Kiesraad, optredend als centraal stembureau voor het houden van een referendum (hierna: de Kiesraad), verweerder.

Awb 1:2, 8:1

Kieswet I 7 lid 1

Wet raadgevend referendum (hierna: Wrr) 91, 92

Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2017 (hierna: Wiv 2017)

BELANGHEBBENDE. Raadgevend referendum. Appellant is geen belanghebbende in de zin van artikel 1:2 Awb bij het referendum over de Wiv 2017. Appellant onderscheidt zich bij de uitoefening van zijn democratisch recht om zich in een referendum uit te laten over de Wiv 2017 niet van andere kiezers bij dat referendum.

Vaststelling van de uitslag van het raadgevend referendum over de Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2017.

[...]

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 9 november 2017; [ECLI:NL:RVS:2017:3069](#)) kan tegen een besluit op grond van de Wrr overeenkomstig de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) beroep worden ingesteld. Artikel 8:1 van de Awb bepaalt dat belanghebbenden tegen een besluit beroep kunnen instellen bij de bestuursrechter. Onder belanghebbende wordt ingevolge artikel 1:2, eerste lid, van de Awb verstaan degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken.

[...]

[appellant] stelt zich op het standpunt dat hij belanghebbende is.

[...]

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraken van 29 augustus 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX5936](#), en van 3 oktober 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX8937](#)), blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 1:2 van de Awb (Kamerstukken II 1988/89, 21 221, nr. 3, blz. 32 e.v.) dat met de woorden 'wiens belang rechtstreeks is betrokken' een zekere begrenzing wordt beoogd. Een persoon die wellicht enig belang heeft, doch zich op dat punt niet onderscheidt van grote aantallen anderen, kan niet worden beschouwd als een persoon met een rechtstreeks betrokken belang. Om als belanghebbende in de zin van de Awb te kunnen worden aangemerkt, dient een natuurlijk persoon een voldoende objectief en actueel, eigen en persoonlijk belang te hebben dat hem in voldoende mate onderscheidt van anderen en dat rechtstreeks wordt geraakt door het besluit.

[appellant] voldoet niet aan deze voorwaarde om als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb te worden aangemerkt. Bij het referendum over de Wiv 2017 hebben ruim 6,7 miljoen kiezers hun stem uitgebracht. [appellant] onderscheidt zich bij de uitoefening van zijn democratisch recht om zich in een referendum uit te laten over de Wiv 2017 niet van andere kiezers bij dat referendum. Zoals de Afdeling eerder heeft

overwogen in de uitspraak van 13 april 2005 (zaak nr. 200500292/1) is een gevoel van persoonlijke betrokkenheid bij een besluit, hoe sterk dat ook moge zijn, niet voldoende om een rechtstreeks bij dat besluit betrokken belang op te leveren in de zin van de Awb. Dat [appellant] een sterke morele verplichting voelt om de, naar hij stelt, onjuiste toepassing van de Wrr bij de Wiv 2017 aan de kaak te stellen acht de Afdeling een onvoldoende objectief belang om een rechtstreeks belang aan te nemen dat [appellant] in voldoende mate onderscheidt van andere kiezers in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb.

[...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1376](#)

Zie in gelijke zin de uitspraken van dezelfde datum [ECLI:NL:RVS:2018:1381](#), [ECLI:NL:RVS:2018:1382](#) en [ECLI:NL:RVS:2018:1383](#).

JnB2018, 409

MK ABRS, 25-04-2018, 201704178/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Muiden, thans: Gooise Meren.

Awb 4:20b lid 1

AANVRAAG. Beslistermijn. Een tijdige beslissing op de aanvraag als bedoeld in artikel 4:20b, eerste lid, van de Awb houdt niet alleen in dat binnen de beslistermijn een reëel besluit op de aanvraag moet zijn genomen, maar houdt dit tevens in dat het desbetreffende besluit binnen de beslistermijn moet zijn bekendgemaakt.

Weigering omgevingsvergunning.

[...]

[appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de gevraagde vergunning van rechtswege is verleend. Hij voert aan dat het college zowel het besluit van 10 maart 2015 tot verlenging van de beslistermijn als het besluit van 24 april 2015 tot weigering van de gevraagde vergunning ten onrechte niet aan zijn gemachtigde heeft gezonden. Gelet hierop en nu hij diverse keren bij het college heeft vermeld dat het contact via zijn gemachtigde dient te lopen, zijn deze besluiten niet op de juiste wijze en dus niet tijdig bekendgemaakt, zo stelt [appellant].

Blijkens de nadere stukken van [appellant] van 9 februari 2018 en het verhandelde ter zitting, is tussen partijen niet langer in geschil dat het verlengingsbesluit van 10 maart 2015 binnen de oorspronkelijke beslistermijn is genomen. Evenmin is in geschil dat het besluit van 24 april 2015 binnen de verlengde beslistermijn is genomen en dat het college daarmee tijdig op de aanvraag van [appellant] van 31 december 2014 heeft beslist.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 27 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1657](#), houdt een tijdige beslissing op de aanvraag als bedoeld in artikel 4:20b, eerste lid, van de Awb niet alleen in dat binnen de beslistermijn een reëel besluit op de aanvraag moet zijn genomen, maar houdt dit tevens in dat het desbetreffende besluit binnen de beslistermijn moet zijn bekendgemaakt.

De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak met juistheid overwogen dat de besluiten van 10 maart 2015 en 24 april 2015 niet op de juiste wijze aan [appellant] zijn bekendgemaakt omdat deze besluiten ten onrechte niet - zoals is vereist op grond van artikel 2.1, eerste lid, van de Awb gelezen in samenhang met artikel 6:17 van de Awb - naar de bij het college bekende gemachtigde van [appellant] zijn gezonden.

Met de rechtbank is de Afdeling van echter oordeel dat, ondanks het feit dat de hiervoor genoemde besluiten niet op de juiste wijze aan [appellant] zijn bekendgemaakt, die besluiten tijdig bij hem bekend waren omdat deze aan [appellant] persoonlijk zijn toegezonden. De omstandigheid dat de bekendmaking hiermee niet correct is geweest, doet er niet aan af dat het college tijdig een besluit op de aanvraag heeft genomen en dat besluit tijdig heeft bekendgemaakt. De niet correcte bekendmaking kan in voorkomend geval - als daardoor te laat een rechtsmiddel is aangewend tegen het desbetreffende besluit - wel van belang zijn voor de verschoonbaarheid (vergelijk de eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling van 27 mei 2015). Dat is hier niet aan de orde, omdat [appellant] tijdig bezwaar heeft gemaakt tegen het besluit van 24 april 2015.

Gelet hierop is de rechtbank terecht tot het oordeel gekomen dat geen omgevingsvergunning van rechtswege is ontstaan. Het betoog van [appellant] dat de kennisgeving van het verlengingsbesluit van 10 maart 2015 in een plaatselijk nieuwsblad niet heeft plaatsgevonden binnen de oorspronkelijke beslistermijn hoeft dan ook niet meer te worden besproken.

[ECLI:NL:RVS:2018:1345](#)

JnB2018, 410

MK ABRS, 25-04-2018, 201705577/1/R6 en 201705578/1/R3

raad van de gemeente Gorinchem.

raad van de gemeente Giessenlanden.

Awb 2:16 lid 1, 6:5 lid 1, 840a lid 1

BEROEPSCHRIFT. Ondertekening. Hoger beroep met DigiD-code. Artikel 6:5, eerste lid, van de Awb vereist niet dat een geüploade bijlage met daarin de gronden van het hoger beroep van een fysieke handtekening wordt voorzien alvorens die wordt geüpload. Doordat de bijlage hoort bij het met behulp van een DigiD-code ingediende beroep en DigiD een betrouwbare methode van ondertekening vormt als bedoeld in artikel 2:16, eerste lid, van de Awb, is aan het vereiste van ondertekening van het beroepschrift voldaan.

Vaststelling van het bestemmingsplan "Bedrijventerrein en windturbinepark Groote Haar" door de raad van de gemeente Gorinchem.

Vaststelling van het bestemmingsplan "Aansluiting A27 en verbindingsweg Groote Haar" door de raad van de gemeente Giessenlanden.

[...]

Verweerders stellen dat het beroep van [appellant sub 3] niet-ontvankelijk moet worden verklaard, omdat hij bij het instellen van het beroep via het digitaal loket van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State een niet ondertekende bijlage heeft gevoegd waarin zijn beroepsgronden zijn vermeld. Volgens verweerders had deze bijlage gelet op

het bepaalde in artikel 6:5, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) moeten worden ondertekend.

In artikel 6:5, eerste lid, van de Awb is bepaald dat het beroepschrift wordt ondertekend. Over verkeer langs elektronische weg zijn in afdeling 2.3 van de Awb wettelijke regels opgenomen. Deze afdeling is gelet op het bepaalde in artikel 8:40a, eerste lid, van de Awb van overeenkomstige toepassing op het verkeer met de bestuursrechter. Over het vereiste van ondertekening is in artikel 2:16, eerste lid, van afdeling 2.3 van de Awb het volgende bepaald: "Aan het vereiste van ondertekening is voldaan door een elektronische handtekening, indien de methode die daarbij voor ondertekening is gebruikt, voldoende betrouwbaar is, gelet op de aard en inhoud van het elektronische bericht en het doel waarvoor het is gebruikt."

[appellant sub 3] heeft via het digitaal loket van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State met behulp van een DigiD-code beroep ingesteld tegen de bestreden besluiten. Bij de indiening van het beroep is vermeld dat voor de gronden en de motivering van beroep wordt verwezen naar de bijgevoegde bijlage. Naar het oordeel van de Afdeling vereist artikel 6:5, eerste lid, van de Awb niet dat deze bijlage van een fysieke handtekening wordt voorzien alvorens die wordt geüpload. Doordat de bijlage hoort bij het met behulp van een DigiD-code ingediende beroep en DigiD een betrouwbare methode van ondertekening vormt als bedoeld in artikel 2:16, eerste lid, van de Awb, is naar het oordeel van de Afdeling aan het vereiste van ondertekening van het beroepschrift voldaan.

[ECLI:NL:RVS:2018:1398](#)

JnB2018, 411

ABRS, 25-05-2018, 201707604/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 7:3

HOORPLICHT. Het horen dient als waarborg voor het bestuursorgaan en belanghebbenden om tot een zorgvuldige en zo mogelijk oplossingsgerichte heroverweging van de besluitvorming te komen, teneinde tijdrovende procedures bij de bestuursrechter te voorkomen. Dat betekent niet dat het horen dient plaats te vinden ter voorlichting. Het horen is erop gericht om nadere informatie te verkrijgen, zodat het bestuursorgaan over alle feiten en omstandigheden beschikt teneinde een volledige heroverweging van het bestreden besluit te kunnen verrichten.

Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb kan van het horen van de belanghebbende worden afgezien indien het bezwaar kennelijk ongegrond is. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 10 februari 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:282](#)), betekent dit dat van het horen mag worden afgezien indien er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit. Anders dan [appellante] stelt kan niet slechts van het horen worden afgezien indien geen inhoudelijke beoordeling van de feiten behoeft plaats te vinden. Een dergelijke stringente maatstaf volgt ook niet uit de door haar aangehaalde jurisprudentie van het Gerechtshof. Het horen dient als waarborg voor het bestuursorgaan en

belanghebbenden om tot een zorgvuldige en zo mogelijk oplossingsgerichte heroverweging van de besluitvorming te komen, teneinde tijdrovende procedures bij de bestuursrechter te voorkomen. Dat betekent niet dat het horen dient plaats te vinden ter voorlichting, zoals [appellante] kennelijk beoogt te betogen. Het horen is erop gericht om nadere informatie te verkrijgen, zodat het bestuursorgaan over alle feiten en omstandigheden beschikt teneinde een volledige heroverweging van het bestreden besluit te kunnen verrichten. De beslissing om artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb toe te passen dient te worden genomen op grond van hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd.

[ECLI:NL:RVS:2018:1365](#)

JnB2018, 412

ABRS, 25-04-2018, Awb 201707784/1/A2

directie van de Dienst Wegverkeer (hierna: de RDW).

Awb 8:41, 8:82

GRIFFIERECHT. Appellante heeft bij de rechtbank zowel beroepen ingesteld als verzoeken om het treffen van voorlopige voorzieningen ingediend. De rechtbank heeft daarom terecht zowel griffierecht geheven voor de behandeling van het beroep als voor de behandeling van het verzoek om een voorlopige voorziening. Dat de voorzieningenrechter met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak heeft gedaan in de hoofdzaak, maakt dat niet anders.

[ECLI:NL:RVS:2018:1349](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 413

MK ABRs, 25-04-2018, 201705415/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Utrechtse Heuvelrug.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.10 lid 1 aanhef en onder c, lid 2, 2.12 lid 1

WABO. Uitleg begrip “oorspronkelijke achtergevel” in planregels.

[...] [In bezwaar alsnog weigering] omgevingsvergunning [...] voor het realiseren van een uitbreiding op de eerste verdieping aan de achterzijde van de woning.

[...] Het college heeft de toepasselijke planregels aldus uitgelegd dat de ‘oorspronkelijke achtergevel’ de achtergevel is van de woning, zoals die in 1955 is gebouwd. Daaruit volgt dat de hier aan de orde zijnde uitbouw niet in het bestemmingsplan past, nu achter de oorspronkelijke achtergevel hoger dan 3 m wordt gebouwd. [...]

De rechtbank heeft het college terecht gevolgd in deze uitleg.

Naar het oordeel van de Afdeling is de betekenis van het begrip ‘oorspronkelijke

achtergevel' reeds duidelijk uit de volgens de verbeelding aan het perceel toegekende bestemming, gelezen in combinatie met de bijbehorende planregels. Aan de betekenis van dit begrip volgens de plantoelichting wordt daarom niet toegekomen. De begrippen 'oorspronkelijk' en 'bestaand' hebben, zowel in de planologie als in het dagelijkse taalgebruik, verschillende betekenissen. 'Oorspronkelijk' ziet op de situatie zoals die vanuit de oorsprong, dus in het begin was. Daarbij gaat het in dit geval om de achtergevel van het hoofdgebouw (de woning), zoals dat met de in 1955 daarvoor verleende bouwvergunning is gebouwd. Met de voltooiing van het oorspronkelijke hoofdgebouw is komen vast te staan wat de oorspronkelijke achtergevel is. Deze was ten tijde van de toetsing van het bouwplan, gelet op de uitbreidingen waarvoor in 1959 en in 1990 een bouwvergunning is verleend, niet meer aanwezig. Het 'bestaande hoofdgebouw' in de planregels is een feitelijk begrip. Dit is het bestaande hoofdgebouw ten tijde van de toetsing van het bouwplan. Dit bestaande hoofdgebouw had ten tijde van de toetsing van het bouwplan een bestaande achtergevel, die niet meer samenvalt met de oorspronkelijke achtergevel.

De bestemming en de relevante planregels zijn derhalve duidelijk. [...]

De conclusie is dat de rechtbank het college terecht heeft gevolgd in het standpunt dat het project in strijd is met artikel 17.2.2, onder h en i, en j van de planregels. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1384](#)

JnB2018, 414

Rechtbank Oost-Brabant, 25-04-2018, SHE 17/3116

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Helmond, verweerder.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3, 9

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 5:19 lid 4 onder b

WABO. Verweerder heeft in redelijkheid de van rechtswege verleende omgevingsvergunning naar aanleiding van een Bibob-beoordeling kunnen intrekken. De intrekking mag zijn gebaseerd op feiten en omstandigheden die zich hebben voorgedaan voorafgaande aan de verlening van de betrokken vergunning. Verweerder heeft aan het belang van het voorkomen dat met de vergunning strafbare feiten worden gefaciliteerd een zwaarder gewicht mogen toekennen dan aan het belang van eiser bij instandlating van de vergunning, gelet op de veelheid van strafbare feiten waarmee eiser in verband kan worden gebracht en de lange periode waarin deze feiten hebben plaatsgevonden.

[...] Op [...] heeft [eiser] [...] omgevingsvergunning aangevraagd [...].

[...] Het LBB [Landelijk Bureau Bibob] heeft op [...] advies uitgebracht.

[...] Op basis van dit advies heeft verweerder bij besluit van [...] (het weigeringsbesluit) de gevraagde omgevingsvergunning geweigerd. In de bezwaarfase heeft verweerder geconstateerd dat de omgevingsvergunning van rechtswege was verleend, doordat niet tijdig op de aanvraag was beslist. Vervolgens heeft verweerder bij besluit van [...] (het wijzigingsbesluit), rekening houdende met het advies van het LBB, het weigeringsbesluit gewijzigd in een besluit, strekkende tot intrekking van de van rechtswege verleende omgevingsvergunning.

[...] De rechtbank leidt uit de tekst van artikel 6 van de Beleidsregel af dat deze

betrekking heeft op een situatie waarin een omgevingsvergunning is verleend en zich ten tijde van die verlening geen omstandigheden voordeden als bedoeld in artikel 3 van de Wet Bibob. In dit geval is sprake van een van rechtswege ontstane beschikking tot verlening van een omgevingsvergunning, waarbij, uiteraard, geen toetsing aan artikel 3 van de Wet Bibob heeft plaatsgevonden. De rechtbank leidt hieruit af dat de Beleidsregel in dit geval niet van toepassing was. Dit betekent dat ook feiten en omstandigheden van voor het nemen van het wijzigingsbesluit hebben voorgedaan, tot intrekking van de omgevingsvergunning kunnen leiden.

Overigens zou, indien de Beleidsregel wel van toepassing zou zijn, de Beleidsregel geen beperking van wettelijke bevoegdheden kunnen inhouden. Uit artikel 5:19, vierde lid, onder b, van de Wabo, in combinatie met artikel 3 van de Wet Bibob, kan niet worden afgeleid dat intrekking van de vergunning niet mogelijk is als het ernstig gevaar, genoemd in artikel 3 van de Wet Bibob, is gebaseerd op feiten en omstandigheden die zich hebben voorgedaan voorafgaande aan de verlening van de betrokken vergunning, maar die pas later zijn gebleken.

[...] Verweerder heeft aan het belang van het voorkomen dat met de vergunning strafbare feiten worden gefaciliteerd een zwaarder gewicht mogen toekennen dan aan het belang van eiser bij instandlating van de vergunning, gelet op de veelheid van strafbare feiten waarmee eiser in verband kan worden gebracht en de lange periode waarin deze feiten hebben plaatsgevonden. Verweerder heeft dan ook in redelijkheid de aan eiser verleende omgevingsvergunning kunnen intrekken en dat besluit bij het bestreden besluit gehandhaafd. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2018:2012](#)

JnB2018, 415

MK ABRS, 25-04-2018, 201606780/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Noord (het algemeen bestuur).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°, 3.9 lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.7, bijlage II: 4 aanhef en lid 1 en lid 4

WABO. Voor de delen van het schoolgebouw die niet in overeenstemming zijn met het bestemmingsplan, waaronder ook het gedeelte waarmee de bouwhoogte wordt overschreden, kon toepassing worden gegeven aan artikel 4, aanhef en eerste lid, van bijlage II van het Bor.

Uit de tekst van artikel 4, aanhef en eerste lid, van bijlage II van het Bor, noch uit de geschiedenis van de totstandkoming daarvan, blijkt dat is beoogd de toepassing van deze bepaling te beperken tot één bijbehorend bouwwerk per perceel of aanvraag om omgevingsvergunning. Verwijzing naar ABRS 26-10-2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BU1640](#).

[...] omgevingsvergunning verleend voor het oprichten van een gebouw ten behoeve van de vestiging van een basisschool [...].

[...] De rechtbank heeft het algemeen bestuur terecht gevolgd in het standpunt dat voor het project een omgevingsvergunning kon worden verleend met toepassing van artikel

2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo, gelezen in verbinding met artikel 4, aanhef en eerste lid, van bijlage II van het Bor.

[...] Het algemeen bestuur heeft verder terecht, onder verwijzing naar de wetsgeschiedenis, betoogd dat is beoogd de reikwijdte van artikel 4 van het Bor te verruimen. Daarbij heeft het gewezen op het 'Besluit van 13 september 2010 tot intrekking van het Besluit geluidinformatie huishoudelijke apparaten en herstel van gebreken van wetstechnische en inhoudelijk ondergeschikte aard in enkele besluiten op beleidsterreinen van het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer' (Stb. 2010, 696) waarbij bijlage II van het Bor is gewijzigd in die zin dat het criterium 'op de grond staand' uit de definitie van 'bijbehorend bouwwerk' in artikel 1, eerste lid, is verwijderd. Uit de Nota van Toelichting bij deze wetwijziging (Stb. 2010, 696, blz. 21) blijkt dat deze wijziging mede is gericht op het wegnemen van een ongewenste beperking bij de toepassing van de planologische afwijkingmogelijkheden van artikel 4. Deze afwijkingmogelijkheid geldt met ingang van deze wijziging ook voor niet op de grond gelegen bijbehorende bouwwerken, zoals kelders en aan- en uitbouwen op hoger gelegen verdiepingen. [...]

De rechtbank heeft gelet op het voorgaande, het algemeen bestuur terecht gevolgd in het standpunt dat voor de delen van het schoolgebouw die niet in overeenstemming zijn met het bestemmingsplan, waaronder ook het gedeelte waarmee de bouwhoogte wordt overschreden, toepassing kon worden gegeven aan artikel 4, aanhef en eerste lid, van bijlage II van het Bor.

Daarbij is voorts nog van belang dat, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 oktober 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BU1640](#)), uit de tekst van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 2°, van de Wabo, niet blijkt dat is beoogd de toepassing van deze bevoegdheid te beperken tot planologisch ondergeschikte gevallen. De toepassing van de bevoegdheid is uitsluitend beperkt tot de categorieën van gevallen, genoemd in artikel 4 van bijlage II. Daarnaast is in deze uitspraak reeds geoordeeld dat uit de tekst van artikel 4, aanhef en eerste lid, van bijlage II van het Bor, noch uit de geschiedenis van de totstandkoming daarvan, blijkt dat is beoogd de toepassing van deze bepaling te beperken tot één bijbehorend bouwwerk per perceel of aanvraag om omgevingsvergunning.

Uit het voorgaande volgt dat het betoog van [appellante B] dat de reikwijdte van artikel 4, aanhef en vierde lid, van bijlage II van het Bor beperkt is en in ieder geval niet zodanig, dat de overschrijding van de bouwhoogte daarmee kon worden toegestaan, niet slaagt. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het algemeen bestuur die overschrijding met artikel 4, aanhef en eerste lid, van bijlage II heeft mogen vergunnen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1305](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 25-04-2018, 201701332/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:1394](#)).
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 20-04-2018, SHE 17/2226 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:1953](#)).

- MK Rechtbank Gelderland, 17-04-2018, AWB 17/2735 ([ECLI:NL:RBGEL:2018:1750](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 416

CRvB, 17-04-2018, 16/7479 PW

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

PW 17 lid 2

PARTICIPATIEWET. MEDEWERKINGSVERPLICHTING. Het college heeft zich, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, ten onrechte op het standpunt gesteld dat appelland onvoldoende medewerking heeft verleend aan het huisbezoek. Dat het huisbezoek niet kon plaatsvinden, ligt in dit geval niet in de risicosfeer van appelland. De aanvraag had dus niet om die reden mogen worden afgewezen.

Het college heeft de aanvraag om bijstand afgewezen. Hieraan ligt ten grondslag dat appelland de medewerkingsverplichting van artikel 17, tweede lid, van de PW heeft geschonden door er niet voor te zorgen dat terstond na het gesprek een huisbezoek kon plaatsvinden.

Raad: Vaststaat dat het opgegeven adres een briefadres betreft. Appelland heeft hierover in het gesprek dat aan het huisbezoek voorafging, verklaard dat hij zich van zijn vader pas op dat adres mag inschrijven als hij schuldenvrij is. Hij heeft geen eigen sleutel van de woning, maar als hij weet dat er niemand thuis is neemt hij een sleutel mee. Zijn moeder is meestal thuis. Verder heeft appelland toestemming gegeven voor een onmiddellijk af te leggen huisbezoek en is direct na het gesprek naar het opgegeven adres gegaan. Hij heeft daar, toen zijn moeder niet thuis bleek te zijn, via aanbellen en het zoeken van telefonisch contact met enkele van de andere gezinsleden, geprobeerd de medewerkers toegang tot de woning te geven. Toen dat niet lukte, heeft appelland de medewerkers de suggestie gedaan op een later moment terug te komen of te blijven wachten totdat zijn moeder weer thuis zou zijn. De medewerkers hebben appelland daarop slechts meegedeeld dat zij op kantoor verder zouden spreken over hoe nu te handelen en dat zij diezelfde middag telefonisch contact met hem zouden opnemen. De medewerkers hebben appelland er daarbij niet op gewezen dat het niet kunnen afleggen van het huisbezoek mogelijk kon leiden tot de afwijzing van zijn aanvraag om bijstand. Daarmee hebben zij appelland de mogelijkheid ontnomen om, door te proberen ook de andere gezinsleden te bereiken, er alsnog voor te zorgen dat de medewerkers op dat moment toegang tot de woning konden krijgen.

Gelet op (...) wordt geoordeeld dat het college zich, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat appelland onvoldoende medewerking heeft verleend aan het huisbezoek. Dat het huisbezoek niet kon plaatsvinden, ligt in dit geval niet in de risicosfeer van appelland. De aanvraag had

dus niet om die reden mogen worden afgewezen. Dit betekent dat het bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en niet berust op een deugdelijke motivering. De rechtbank heeft dit niet onderkend. De aangevallen uitspraak komt daarom voor vernietiging in aanmerking.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1182](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 417

MK CRvB, 25-04-2018, 16/2207 WLZ

CIZ, appelllant.

Wlz 3.2.1 lid 3

Beleidsregels indicatiestelling Wlz (Beleidsregels)

Kaderwet zelfstandige bestuursorganen 21

WET LANGDURIGE ZORG. Wettelijk begrip “gedragsproblemen”. De woorden “in afwijking van het eerste lid” in het derde lid van artikel 3.2.1 van de Wlz duiden erop dat de wetgever met het derde lid heeft beoogd een eigenstandige grondslag voor toegang tot Wlz-zorg te creëren.

Afwijzing indicatiebesluit voor zorg op grond van de Wlz.

Raad: Het standpunt van appelllant, zoals ook ter zitting is toegelicht, komt erop neer dat het derde lid van artikel 3.2.1 van de Wlz geen zelfstandige grondslag voor toegang tot Wlz-zorg biedt. Volgens appelllant moet eerst sprake zijn van een grondslag die is genoemd in het eerste lid, voordat onderzocht kan worden of een verzekerde in aanmerking komt voor de Wlz-zorg bedoeld in het derde lid van dat artikel. Dit standpunt berust op een onjuiste uitleg van artikel 3.2.1, derde lid, van de Wlz. De woorden “in afwijking van het eerste lid” in dit artikellid duiden erop dat de wetgever met het derde lid heeft beoogd een eigenstandige grondslag voor toegang tot Wlz-zorg te creëren. Dat dit de bedoeling is van de wetgever, is ook te lezen in de toelichting bij artikel 3.2.1, derde lid, van de Wlz, waar staat dat met dit lid in een separaat indicatievereiste wordt voorzien (Kamerstukken II 2013/14, 33 891, nr. 3, blz. 150). Voor zover de Beleidsregels zo gelezen kunnen worden dat artikel 3.2.1, derde lid, van de Wlz pas aan de orde is wanneer aan de vereisten van artikel 3.2.1, eerste lid, van de Wlz wordt voldaan, kan appelllant de Beleidsregels op dit onderdeel niet aan zijn besluit ten grondslag leggen. De hoger beroepsgrond van appelllant treft dan ook geen doel. De Raad zal vervolgens bezien of de rechtbank appelllant op goede gronden opdracht heeft gegeven een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen omdat appelllant het onderzoek van de medisch adviseur niet aan zijn besluit ten grondslag had mogen leggen.

Appelllant heeft op basis van het medisch advies van 19 maart 2015 geconcludeerd dat bij betrokkene geen sprake is van ernstige en chronische beperkingen in de sociale redzaamheid en/of ernstige chronische gedragsproblemen bij een IQ tussen de 70 en 85. De formulering ernstige en chronische beperkingen in de sociale redzaamheid en/of

ernstige chronische gedragsproblemen is gebaseerd op de Beleidsregels en geeft een nadere invulling aan het begrip "gedragsproblemen" genoemd in artikel 3.2.1, derde lid, van de Wlz. Voor zover appelllant met deze formulering bedoelt gedragsproblemen in brede zin te scharen onder het wettelijk begrip "gedragsproblemen", en appelllant "chronisch" uitlegt als "meer dan incidenteel" geeft appelllant geen onjuiste uitleg aan het wettelijk begrip "gedragsproblemen". Ook met de toevoeging "ernstige" in de Beleidsregels wordt geen onjuiste uitleg aan het wettelijk begrip "gedragsproblemen" gegeven omdat dit in overeenstemming is met de wetssystematiek die inhoudt dat de zorg nodig moet zijn ter voorkoming van ernstig nadeel als bedoeld in artikel 3.2.1, tweede lid, aanhef en onder c, van de Wlz.

Appellant heeft op basis van het medisch advies van 19 maart 2015 ook geconcludeerd dat bij betrokkene geen sprake is van een blijvende zorgvraag en dat er mede daarom geen reden is voor een indicatie op grond van de Wlz. Dit is echter niet in overeenstemming met artikel 3.2.1, derde lid, aanhef en onder a, van de Wlz, waarin staat dat ook recht op zorg bestaat bij een tijdelijke behoefte aan permanent toezicht of 24 uur zorg per dag in de nabijheid. In beroep en hoger beroep is het medisch advies op dit onderdeel niet aangevuld. Dit betekent dat het onderzoek niet volledig is geweest nu de medisch adviseur niet voldoende heeft onderzocht of betrokkene door zijn licht verstandelijke handicap in combinatie met gedragsproblemen een tijdelijke behoefte heeft aan permanent toezicht of 24 uur per dag zorg in de nabijheid als bedoeld in artikel 3.2.1, eerste lid, onder a of b, van de Wlz. De rechtbank heeft dan ook met juistheid geconcludeerd dat appelllant het advies van de medisch adviseur niet aan zijn besluit ten grondslag had mogen leggen.

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1170](https://ecli.nl/crvb/2018/1170)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidstijdenbesluit vervoer

JnB2018, 418

MK ABRS, 25-04-2018, 201705131/1/A3

minister van Infrastructuur en Milieu (thans: de minister van Infrastructuur en Waterstaat).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:41, 5:46

Verordening (EG) nr. 561/2006 10

Verordening (EEG) nr. 3821/85, zoals gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2135/9 1, 13, 15 lid 8

Verordening (EU) nr. 165/2014 32, 47

Arbeidstijdenbesluit vervoer (Atbv) 2.4:13 lid 2, 8:1

Beleidsregel boeteoplegging Arbeidstijdenwet en Arbeidstijdenbesluit (weg)vervoer (Beleidsregel)

ARBEIDSTIJDENBESLUIT VERVOER. Boete. Voorziening waarmee tachograaf kon worden gemanipuleerd. De beleidsregels inzake de berekening van de boete wegens overtreding van artikel 2.4:13, tweede lid, van het Atbv gelezen in verbinding met artikel 15, achtste lid, derde volzin, van de Verordening (EEG) nr. 3821/85, zoals gewijzigd bij Verordening 2135/98, zijn niet onredelijk. De boete is in overeenstemming met het gevoerde beleid. Geen grond voor matiging boete. Aannemelijk dat [appellante] op de hoogte was van de ingebouwde manipulatievoorziening. Zelfs indien [appellante] kan worden gevolgd in haar stelling dat zij niet van de manipulatievoorziening op de hoogte was, kan de aanwezigheid hiervan haar worden verweten. Van [appellante] mogen vergaande inspanningen worden verwacht om de onderhavige overtreding te voorkomen. De door haar gestelde, niet met stukken onderbouwde, inspanningen zijn onvoldoende om haar de overtreding in mindere mate te verwijten.

[ECLI:NL:RVS:2018:1391](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gezondheid

JnB2018, 419

ABRS, 25-04-2018, 201708603/1/A2

Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet BIG) 6 aanhef en onder a tot en met f

Registratiebesluit BIG 2

GEZONDHEID. Automatische erkenning van een diploma leidt niet tevens tot automatische ongeclausuleerde inschrijving in het BIG-register. Uit de Wet BIG en het Registratiebesluit BIG volgt dat voor de beoordeling of tot inschrijving in een register kan worden overgegaan, een bredere beoordeling dient plaats te vinden dan die of de aanvrager voldoet aan de gestelde opleidingseisen.

[...] [Afwijzing] aanvraag van [wederpartij] om een verklaring van vakbekwaamheid als apotheker [...].

[...] De minister komt in hoger beroep slechts op tegen de uitspraak van de rechtbank voor zover de rechtbank de minister heeft opgedragen over te gaan tot ongeclausuleerde inschrijving in het BIG-register van [wederpartij] als apotheker. Dat [wederpartij] beschikt over een diploma dat in aanmerking komt voor automatische erkenning is niet langer in geschil.

De minister betoogt dat de rechtbank met de opdracht niet heeft onderkend dat automatische erkenning van het diploma niet tevens leidt tot automatische ongeclausuleerde inschrijving in het BIG-register. Daartoe voert de minister aan dat voordat tot inschrijving wordt besloten, een toetsing aan onder meer het

Registratiebesluit BIG dient plaats te vinden. Daarbij wijst de minister erop dat bijvoorbeeld moet worden vastgesteld dat ten aanzien van [wederpartij] in het buitenland geen bevoegdheidsbeperking van kracht is. De rechtbank heeft die toets niet uitgevoerd, aldus de minister.

Uit de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (hierna: Wet BIG) en het Registratiebesluit BIG volgt, zoals de minister terecht naar voren heeft gebracht, dat voor de beoordeling of tot inschrijving in een register kan worden overgegaan, een bredere beoordeling dient plaats te vinden dan die of de aanvrager voldoet aan de gestelde opleidingseisen. Vergelijk in dit verband in het bijzonder artikel 6, aanhef en onder a tot en met f van de Wet BIG en artikel 2 van het Registratiebesluit BIG. De door de rechtbank gegeven opdracht tot inschrijving gaat daaraan voorbij en kan daarom geen stand houden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1362](#)

JnB2018, 420

MK ABRS, 25-04-2018, 201605455/1/A3

College ter beoordeling van geneesmiddelen.

Richtlijn 2001/38 van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik (Richtlijn 2001/83) 1, 6, 8, 10, 10bis, 26, 28

Geneesmiddelenwet 40, 42, 45, 46

Regeling Geneesmiddelenwet 3.2, 3.3, 3.7, 3.17

GEZONDHEID. Weigering handelsvergunning geneesmiddelen aan Teva.

Bibliografische aanvraag. Ingeval een beoordelingsautoriteit zich heeft uitgesproken over de werkzaamheid van een stof en die beoordeling van belang is voor de aanvraag van een handelsvergunning voor een geneesmiddel, dient het College in beginsel van de conclusie die uit zo'n beoordeling volgt, uit te gaan. Verwijzing naar overweging 2.14.4 ABRS 6 juli 2011,

[ECLI:NL:RVS:2011:BR0506](#).

De beoordelingsautoriteit, die bij de vervulling van haar taak ingewikkelde beoordelingen dient te verrichten, beschikt over beoordelingsruimte. De bestuursrechter kan zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats stellen van die van de beoordelingsautoriteit. Verwijzing naar overweging 6.1 ABRS 1 mei 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ9094](#),

In dit geval is Teva niet erin geslaagd aannemelijk te maken dat de Europese Commissie bij haar in overweging 3 van het Uitvoeringsbesluit neergelegd oordeel, dat tot gevolg heeft dat Teva haar aanvraag niet kan stoelen op studies over het geneesmiddel Fumaderm, kennelijk heeft gedwaald, haar bevoegdheid heeft misbruikt, dan wel de grenzen van haar beoordelingsruimte klaarblijkelijk heeft overschreden.

[...] [Weigering] handelsvergunning voor de geneesmiddelen Dimethyl fumarate 30 mg Teva en Dimethyl fumarate 120 mg Teva [...].

Teva heeft een zogenoemde bibliografische aanvraag gedaan overeenkomstig artikel 42, vijfde lid, aanhef en onder b, van de Geneesmiddelenwet. [...]

Teva heeft bij haar aanvraag vermeld dat de in de Teva-geneesmiddelen aanwezige werkzame stof, te weten dimethylfumaraat (hierna: DMF), ten minste 10 jaar in de medische praktijk wordt gebruikt met een erkende werkzaamheid en een aanvaardbaar veiligheidsniveau. Ter staving daarvan heeft Teva hoofdzakelijk verwezen naar wetenschappelijke literatuur over studies die zijn uitgevoerd met het geneesmiddel Fumaderm. [...]

Tijdens de behandeling van de aanvraag van Teva, heeft de Europese Commissie op 30 januari 2014 het Uitvoeringsbesluit C(2014)601 (def.) (hierna: het Uitvoeringsbesluit) uitgevaardigd. Het Uitvoeringsbesluit is gericht aan Biogen Idec Ltd. Met dat uitvoeringsbesluit heeft de Europese Commissie aan Biogen Idec Ltd. een handelsvergunning verleend voor het geneesmiddel "Tecfidera - dimethylfumaraat" (hierna: Tecfidera). Dit geneesmiddel bevat - net als de Teva-geneesmiddelen - de werkzame stof DMF en is bedoeld voor de behandeling van multiple sclerose (MS). In voormeld Uitvoeringsbesluit heeft de Europese Commissie geconcludeerd dat Tecfidera waarvan de aanvraag is gebaseerd op artikel 8, derde lid, van Richtlijn 2001/83, en het reeds toegelaten geneesmiddel Fumaderm, niet onder dezelfde in artikel 6, eerste lid, van Richtlijn 2001/83 bedoelde algemene vergunning voor het in de handel brengen, vallen. Daarbij heeft zij zich gebaseerd op de beoordeling door het Committee for Medicinal Products for Human Use (hierna: het Comité).

[...] Het Uitvoeringsbesluit van de Europese Commissie
De Afdeling stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat het oordeel in overweging 3 van het Uitvoeringsbesluit over de stoffen DMF en MEF tot gevolg heeft dat Teva haar bibliografische aanvraag voor een handelsvergunning niet kan steunen op studies over het geneesmiddel Fumaderm, dat - in tegenstelling tot de Teva-geneesmiddelen - DMF en MEF als stoffen bevat. Teva betwist de juistheid van dat oordeel.

[...] De betekenis van het Uitvoeringsbesluit in de aanvraagprocedure van Teva
Omdat in het Uitvoeringsbesluit een oordeel is gegeven over de kwalificatie van MEF en DMF als werkzame stoffen in het geneesmiddel Fumaderm, heeft het College het oordeel van de Europese Commissie in het Uitvoeringsbesluit terecht als uitgangspunt genomen bij de beoordeling van de bibliografische aanvraag van de Teva-geneesmiddelen. De Afdeling wijst in dit kader op overweging 2.14.4 van haar uitspraak van 6 juli 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BR0506](#). Uit deze overweging volgt dat ingeval een beoordelingsautoriteit, zoals de Europese Commissie of de beoordelingsautoriteit van een lidstaat, zich heeft uitgesproken over de werkzaamheid van een stof en die beoordeling van belang is voor de aanvraag van een handelsvergunning voor een geneesmiddel, het College in beginsel van de conclusie die uit zo'n beoordeling volgt, dient uit te gaan. Het stond het College daarom bij de beoordeling van de bibliografische aanvraag van Teva niet vrij om los van het Uitvoeringsbesluit een zelfstandige beoordeling te maken van de werkzaamheid van de stoffen DMF en MEF. Het ligt vervolgens op de weg van Teva om de onjuistheid van de beoordeling op aannemelijk te maken. Mocht dit leiden tot twijfel aan de juistheid van dat Uitvoeringsbesluit, dan kan de ongeldigheid daarvan alleen door het Hof worden vastgesteld.

De betwisting van het Uitvoeringsbesluit door Teva

[...] De Afdeling overweegt verder, onder verwijzing naar overweging 6.1 van haar

uitspraak van 1 mei 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ9094](#), dat de beoordelingsautoriteit, die bij de vervulling van haar taak ingewikkelde beoordelingen dient te verrichten, over beoordelingsruimte beschikt. De bestuursrechter kan zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats stellen van die van de beoordelingsautoriteit. De beoordeling van de juistheid van het in het Uitvoeringsbesluit neergelegde oordeel over de stoffen DMF en MEF is dan ook beperkt tot een onderzoek van de feitelijke grondslag en de daarop gebaseerde door die autoriteit toegepaste kwalificatie en dan met name de vraag of de beoordelingsautoriteit, in dit geval de Europese Commissie, kennelijk heeft gedwaald of haar bevoegdheid heeft misbruikt, dan wel de grenzen van haar beoordelingsruimte klaarblijkelijk heeft overschreden.

[...] Gelet op hetgeen is overwogen onder 10.6 en 10.7 en gelet op de totstandkoming van het Uitvoeringsbesluit, waaraan het rapport van het Comité ten grondslag ligt, is Teva er naar het oordeel van de Afdeling niet in geslaagd aannemelijk te maken dat de Europese Commissie bij voormeld oordeel, neergelegd in overweging 3 van het Uitvoeringsbesluit kennelijk heeft gedwaald, haar bevoegdheid heeft misbruikt, dan wel de grenzen van haar beoordelingsruimte klaarblijkelijk heeft overschreden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1354](#)

JnB2018, 421

MK ABRS, 25-04-2018, 201506326/1/A3

College ter beoordeling van geneesmiddelen.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie 34, 35

Richtlijn 2001/83 van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik (hierna: Richtlijn 2001/83) 6, 8

Geneesmiddelenwet 1, 40, 42, 48

GEZONDHEID. Weigering parallelhandelsvergunningen voor geneesmiddelen.

Het College heeft niet in strijd met het Unierecht gehandeld door de aanvragen te beoordelen aan de hand van het in artikel 48 van de Geneesmiddelenwet neergelegde criterium. Ook in de situatie waarin een parallel in te voeren geneesmiddel alleen in hulpstoffen verschilt ten opzichte van het referentiegeneesmiddel, heeft bij de beoordeling of het parallel in te voeren geneesmiddel gelijk of nagenoeg gelijk is aan het referentiegeneesmiddel in de zin van artikel 48 van de Geneesmiddelenwet, de bescherming van de volksgezondheid als uitgangspunt te gelden.

De rechtbank heeft haar onderzoek naar de juistheid van de beoordeling van het College terecht beperkt tot een onderzoek van de feitelijke grondslag en de daarop gebaseerde door die autoriteit toegepaste kwalificatie en dan met name tot de vraag of het College kennelijk heeft gedwaald of zijn bevoegdheid heeft misbruikt, dan wel of het College de grenzen van zijn beoordelingsruimte klaarblijkelijk heeft overschreden.

[...] aangevraagde parallelhandelsvergunningen voor geneesmiddelen [...] geweigerd.

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 9 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2947](#), volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming dat het in artikel 48 van de Geneesmiddelenwet neergelegde vergunningstelsel voor handels- en

parallelhandelsvergunningen voortvloeit uit Richtlijn 2001/83 en uit de uitleg die het Hof van Justitie in het arrest van 20 mei 1976, *De Peijper*, [ECLI:EU:C:1976:67](#) en latere rechtspraak aan de artikelen 34 en 36 van het VWEU heeft gegeven. Artikel 48 van de Geneesmiddelenwet dient dan ook te worden uitgelegd in het licht van het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

[...] [De] in de rechtspraak van het Hof van Justitie geformuleerde criteria om te bepalen of de invoer van een geneesmiddel parallelle invoer vormt, heeft de wetgever neergelegd in artikel 48 van de Geneesmiddelenwet. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de wetgever deze criteria over parallelle invoer op een juiste wijze heeft geïmplementeerd in deze bepaling door voor de afgifte van een parallelhandelsvergunning het criterium 'gelijk of nagenoeg gelijk' vast te stellen. Anders dan [...] betoogt, dient het College, gelet op voormelde rechtspraak, te beoordelen of de in te voeren geneesmiddelen, zonder op alle punten identiek te zijn, ten minste volgens dezelfde formule en met gebruikmaking van hetzelfde actieve bestanddeel zijn vervaardigd en of zij dezelfde therapeutische werking hebben als de referentiegeneesmiddelen. In artikel 48 van de Geneesmiddelenwet is dit criterium vervat in de beoordeling of het in te voeren geneesmiddel gelijk of nagenoeg gelijk is aan het Nederlandse referentiegeneesmiddel. In die situatie kan de invoer van de geneesmiddelen als parallelle invoer worden beschouwd en vindt Richtlijn 2001/83, en in het bijzonder de plicht om op grond van die richtlijn de vereiste gegevens en onderzoeken bij de aanvraag over te leggen, geen toepassing. Bij deze beoordeling heeft, zoals ook uit de arresten *Rhône-Poulenc Rorer* (punt 45) en *Kolpharma* (punt 15) volgt, de bescherming van de volksgezondheid als uitgangspunt te gelden. [...]

[...] de Afdeling [is] met de rechtbank van oordeel dat het College niet in strijd met het Unierecht heeft gehandeld door de aanvragen voor parallelhandelsvergunningen te beoordelen aan de hand van het in artikel 48 van de Geneesmiddelenwet neergelegde criterium. [...].

[...] Het Hof van Justitie heeft over verschillen in hulpstoffen in zijn arrest *Rhône-Poulenc Rorer* (punten 43-45), overwogen dat, ook al hebben verschillen betreffende de in geneesmiddelen gebruikte hulpstoffen doorgaans geen gevolgen voor de veiligheid, dergelijke gevolgen niettemin kunnen bestaan. [...]

De Afdeling leidt hieruit af dat, ook in de situatie waarin een parallel in te voeren geneesmiddel alleen in hulpstoffen verschilt ten opzichte van het referentiegeneesmiddel, bij de beoordeling of het parallel in te voeren geneesmiddel gelijk of nagenoeg gelijk is aan het referentiegeneesmiddel in de zin van artikel 48 van de Geneesmiddelenwet, de bescherming van de volksgezondheid als uitgangspunt heeft te gelden, zoals hiervoor in overweging 6.5 is overwogen.

Om deze beoordeling zorgvuldig te kunnen verrichten, heeft het College, overeenkomstig hetgeen het Hof van Justitie heeft overwogen in punt 20 van het arrest *Kolpharma*, nadere informatie ingewonnen bij de Franse en Belgische beoordelingsautoriteiten. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat, [...], het College niet bevoegd is aan de hand van de aldus verkregen informatie een eigen beoordeling te maken inzake de vraag of de geneesmiddelen waarvoor de parallelhandelsvergunning is aangevraagd gelijk of

nagenoeg gelijk zijn aan de desbetreffende Nederlandse referentiegeneesmiddelen. [...] Dit laat onverlet dat het College de van de buitenlandse beoordelingsautoriteiten verkregen informatie dient te betrekken bij zijn beoordeling of aan het in artikel 48 van de Geneesmiddelenwet neergelegde criterium is voldaan en aan die beoordeling een zorgvuldige motivering ten grondslag te leggen.

[...] Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het College, gelet op de conclusie in overweging 6.6 en het in overweging 7.3 neergelegde beoordelingskader, op een zorgvuldige wijze heeft beoordeeld of aan het in artikel 48 van de Geneesmiddelenwet neergelegde criterium voor parallelle invoer is voldaan. Bovendien heeft het College die beoordeling voorzien van een deugdelijke motivering. De rechtbank is het College dan ook terecht gevolgd in zijn opvatting dat niet met zekerheid kan worden gezegd dat deze geneesmiddelen geen gevaar voor de volksgezondheid opleveren, omdat de resultaten van de onderzoeken van de veiligheid en doeltreffendheid van de reeds eerder vergunde referentiegeneesmiddelen niet zonder enig risico voor de bescherming van de volksgezondheid kunnen worden gebruikt voor de parallel in te voeren geneesmiddelen. [...]

[...] de rechtbank [heeft] haar onderzoek naar de juistheid van de beoordeling van het College, overeenkomstig de uitspraak van de Afdeling van 1 mei 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ9094](#), terecht beperkt tot een onderzoek van de feitelijke grondslag en de daarop gebaseerde door die autoriteit toegepaste kwalificatie en dan met name tot de vraag of het College kennelijk heeft gedwaald of zijn bevoegdheid heeft misbruikt, dan wel of het College de grenzen van zijn beoordelingsruimte klaarblijkelijk heeft overschreden. De rechtbank is in dit kader terecht tot de conclusie gekomen dat deze situatie zich niet voordoet.

[...] De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het College niet is gehouden aannemelijk te maken dat een gevaar voor de volksgezondheid bestaat. Het ligt op de weg van de aanvrager van een parallelhandelsvergunning om zijn aanvraag te doen steunen op gegevens en bescheiden waaruit volgt dat aan de in artikel 48 van de Geneesmiddelenwet neergelegde criteria voor parallelle invoer is voldaan. [...] [ECLI:NL:RVS:2018:1353](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet gemeentelijke schuldhulpverlening

JnB2018, 422

ABRS, 25-04-2018, 201707989/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Helmond.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4

Wet gemeentelijke schuldhulpverlening (Wgs) 6, 7

Beleidsregels schulddienstverlening Peel 6.1 2015-2018 (Beleidsregels) 4, 5, 7

WET GEMEENTELIJKE SCHULDHULPVERLENING. Beëindiging gemeentelijke schuldhulpverlening. Dat het college [appellante] in redelijkheid heeft tegengeworpen dat zij de op haar rustende verplichtingen onvoldoende is

nagekomen, betekent niet dat het college de schuldhulpverlening zonder meer mocht beëindigen. Uit de artikelen 5, eerste lid, en 7, eerste lid, van de Beleidsregels volgt dat het college een belangenafweging dient te maken alvorens gebruik te maken van de bevoegdheid tot beëindiging van de schuldhulpverlening, waarbij het eveneens moet nagaan of die beëindiging tot disproportionele onredelijkheid of onbillijkheid zal leiden. Een dergelijke plicht tot belangenafweging volgt eveneens uit artikel 3:4 van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2018:1389](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 423

MK ABRS, 23-04-2018, 201702996/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14

REGULIER. ARBEID ALS ZELFSTANDIGE. Dat de vreemdeling financiële gegevens heeft overgelegd, betekent niet dat de staatssecretaris bij de door hem te beantwoorden vraag of de aanvraag voor advies wordt voorgelegd aan de RvO ten onrechte doorslaggevende betekenis heeft toegekend aan het ontbreken van een toereikende markt- en concurrentieanalyse toegespitst op het eigen product of de eigen dienst in het ondernemingsplan.

Onder verwijzing naar de uitspraak van 6 februari 2015, ([ECLI:NL:RVS:2015:410](#)) overweegt de Afdeling dat de staatssecretaris in redelijkheid kan verlangen dat een vreemdeling de volgens paragraaf B6/4.5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 vereiste stukken overlegt die nodig zijn om te beoordelen of die vreemdeling aan het vereiste van een wezenlijk Nederlands belang voldoet, mits de vreemdeling daarover redelijkerwijs de beschikking kan krijgen. In die paragraaf, zoals die luidde ten tijde van belang, is vermeld dat de staatssecretaris een ondernemingsplan dat informatie bevat over - onder meer - een marktanalyse toegespitst op het eigen product of de eigen dienst beschouwt als bewijsmiddel ten behoeve van een adviesaanvraag bij het ministerie van Economische Zaken. De staatssecretaris heeft zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat in de door de vreemdeling overgelegde ondernemingsplannen van 21 maart en 1 augustus 2016 een markt- en concurrentieanalyse toegespitst op de door de eigen onderneming aangeboden diensten ontbreekt. In die ondernemingsplannen wordt slechts ingegaan op macro-economische ontwikkelingen in de kappersbranche in Nederland en de aanwezigheid van potentiële klanten in het marktgebied, maar in het geheel geen inzicht gegeven in en ingegaan op de aanwezigheid van andere kapperszaken in het marktgebied van de beoogde onderneming. Dat de vreemdeling financiële gegevens heeft overgelegd, betekent niet dat de staatssecretaris bij de door hem te beantwoorden vraag of de aanvraag voor advies wordt voorgelegd aan de RvO [Rijksdienst voor Ondernemend Nederland] ten onrechte doorslaggevende betekenis heeft toegekend aan

het ontbreken van een toereikende markt- en concurrentieanalyse toegespitst op het eigen product of de eigen dienst in het ondernemingsplan.

[ECLI:NL:RVS:2018:1326](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 424

HvJEU (Grote kamer), 24-04-2018, C-353/16

MP tegen het Verenigd Koninkrijk.

EVRM 3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 4

Richtlijn 2004/83/EG 2 e, 4 lid 4, 6, 15, 16, 18

Richtlijn 2008/115 5

ASIEL. Een persoon die in het verleden slachtoffer was van foltering in zijn land van herkomst, komt in aanmerking voor subsidiaire bescherming wanneer er een reëel risico bestaat dat hem in dat land opzettelijk de zorg wordt ontzegd die passend is voor zijn lichamelijke of geestelijke gezondheid

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Artikel 2, onder e), en artikel 15, onder b), van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten aldus worden uitgelegd dat de onderdaan van een derde land die in het verleden door de autoriteiten van zijn land van herkomst is gefolterd en die in geval van terugkeer naar dat land niet langer het risico loopt te worden gefolterd doch wiens lichamelijke en geestelijke gezondheid in een dergelijk geval aanzienlijk zouden kunnen verslechteren, zodat er een risico bestaat dat die onderdaan zelfmoord pleegt vanwege het trauma waaraan hij lijdt ten gevolge van de foltering waarvan hij slachtoffer was, voor de subsidiairebeschermingsstatus in aanmerking komt wanneer er een reëel risico bestaat dat die onderdaan in dat land opzettelijk de zorg wordt ontzegd die passend is om de lichamelijke of geestelijke nawerkingen van die foltering te behandelen, wat door de nationale rechter dient te worden nagegaan.

[ECLI:EU:C:2018:276](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 425

MK ABRS, 24-04-2018, 201703061/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 3 lid 2, 18 lid 1 b, 23 lid 2

DUBLINVERORDENING. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank ten onrechte niet bij haar oordeel betrokken dat de staatssecretaris de Duitse autoriteiten in het terugnameverzoek van 13 februari 2017 volledig heeft geïnformeerd over de door de vreemdeling doorlopen asielprocedure in Oostenrijk en dat de staatssecretaris bij dit terugnameverzoek tevens een afschrift heeft overgelegd van de door de vreemdeling overgelegde Oostenrijkse verblijfskaart. Gelet hierop en nu de Duitse autoriteiten door middel van het claimakkoord van 14 februari 2017 expliciet hebben erkend dat zij krachtens artikel 18, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dublinverordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het asielverzoek van de vreemdeling, heeft de staatssecretaris - anders dan de rechtbank heeft geoordeeld - geen navraag hoeven doen bij de Oostenrijkse autoriteiten. De vraag, of Duitsland de in artikel 23, tweede lid, van de Dublinverordening genoemde claimtermijn ongebruikt heeft laten verstrijken, kan gezien het vorenstaande in het midden blijven.

[ECLI:NL:RVS:2018:1401](https://ecli.nl/RVS:2018:1401)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 426

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 12-04-2018 (publ. 24-04-2018), NL18.5696

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting naar Libië binnen een redelijke termijn, bij voldoende medewerking van eiser, ontbreekt niet.

Uit de toelichting van de gemachtigde van verweerder verstrekte nadere inlichtingen blijkt genoegzaam dat er in 2017 en 2018 meerdere geslaagde uitzettingen naar Libië hebben plaatsgevonden. Niet is gebleken dat de Libische autoriteiten geen medewerking verlenen aan gedwongen terugkeer van vreemdelingen. Verweerder wijst er daarbij terecht op dat op eiser de plicht rust mee te werken aan de vaststelling van zijn identiteit en nationaliteit, onder meer door het overleggen van documenten die kunnen dienen ter onderbouwing van zijn identiteit en nationaliteit. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat het zicht op uitzetting naar Libië binnen een redelijke termijn, bij voldoende medewerking van eiser, niet ontbreekt.

[ECLI:NL:RBROT:2018:2929](https://ecli.nl/RBROT:2018:2929)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 427

MK ABRS, 20-04-2018, 201708425/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:36a lid 1

PROCESRECHT. Ontwijken wettelijke verplichting digitaal procederen. Beroepschrift moet geacht worden te zijn ingediend door de advocaat als gemachtigde van de vreemdeling.

Gelet op de werkzaamheden die de gemachtigde heeft verricht ten behoeve van het indienen van het beroepschrift van de vreemdeling en gegeven de bijstand die de gemachtigde ter zitting heeft verleend, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het beroepschrift geacht moet worden te zijn ingediend door de advocaat als gemachtigde van de vreemdeling. Daarbij is van betekenis dat vreemdelingen, ook al staat het hun vrij om zelf op papier te procederen, al dan niet na het inwinnen van advies van een beroepsmatig rechtsbijstandverlener, in nagenoeg 100 procent van de gevallen in beroep en hoger beroep worden vertegenwoordigd door een beroepsmatig rechtsbijstandverlener. Daarmee onderscheidt de vreemdelingenpraktijk zich van andere rechtsgebieden zonder verplichte procesvertegenwoordiging. De rechtbank heeft dan ook terecht aangenomen dat de wijze van indiening uitsluitend tot doel had de wettelijke verplichting tot het procederen langs elektronische weg te ontwijken. In het hogerberoepschrift bevestigt de gemachtigde van de vreemdeling dit ook, waar zij verklaart dat zij, gelet op het op 12 juni 2017 nieuw ingevoerde recht, de rechtbank een aantal rechtsvragen heeft voorgelegd over het elektronisch procederen. De in artikel 8:36b, tweede lid, van de Awb neergelegde uitzondering op de verplichting tot elektronisch procederen doet zich hier niet voor, zodat de vreemdeling zich daar ten onrechte op beroept.

[ECLI:NL:RVS:2018:1319](#)

[Naar inhoudsopgave](#)